

DECIZIA nr. 947 din 2014
privind solutionarea contestatiei formulata de **S.C. x S.R.L.**,
inregistrata la D.G.R..F.P.B. sub nr. 43695/25.06.2014

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de Administratia Sector 3 a Finantelor Publice - Serviciul Inspectie Fiscala Persoane Juridice prin adresa nr. x/23.06.2014, inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. x/25.06.2014, cu privire la contestatia formulata de **SC x SRL**, cu sediul in Bucuresti, str. x.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Sector 3 a Finantelor Publice sub nr. x/23.05.2014, il constituie Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x/09.04.2014, emisa in baza Raportului de inspectie fiscala nr. x/09.04.2014, ambele comunicate sub semnatura la data de **23.04.2014**, prin care s-au stabilit obligatii fiscale suplimentare de plata in suma totala de x lei reprezentand:

- x lei - impozit pe profit;
- x lei - dobanzi/majorari aferente impozitului pe profit;
- x lei - penalitati de intarziere aferente impozitului pe profit;
- x lei - TVA;
- x lei - dobanzi/majorari aferente TVA;
- x lei - penalitati de intarziere aferente TVA.

Suma contestata este x lei reprezentand:

- x lei - impozit pe profit;
- x lei - dobanzi/majorari aferente impozitului pe profit;
- x lei - penalitati de intarziere aferente impozitului pe profit;
- x lei - TVA;
- x lei - dobanzi/majorari aferente TVA;
- x lei - penalitati de intarziere aferente TVA.

Avand in vedere dispozitiile art.205 alin.(1), art.206 alin.(1) lit.e), art.207 alin.(1) si art.209 alin.(1) lit.(a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, coroborat cu pct. 2.1. din Ordinul Preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucţiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de SC x SRL.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea contestatiei.

I. Prin contestatia formulata impotriva Deciziei de impunere nr. x/09.04.2014, SC x SRL aduce urmatoarele argumente:

In urma controlului fiscal efectuat s-au stabilit in sarcina societatii urmatoarele obligatii suplimentare de plata:

- 1- x lei – **TVA** aferenta perioadei 01.01.2008-31.12.2010, din care:
  - x lei -aferenta unor facturi neregasite in plaja de numere a societatilor emitente (suma contestata);
  - x lei – aferenta facturilor emise de societati neinregistrate ca platitoare de TVA;
  - x lei – aferenta facturilor emise de societati care nu au depus declaratia 394 (suma contestata);
  - x lei – aferenta facturilor emise de societati declarate inactive;

2.-x lei – **impozit pe profit** aferent perioadei 01.01.2008-31.12.2010, din care (suma contestata este in suma de x lei):

- x lei – aferent cheltuielilor din facturile emise de societati neinregistrate ca platitoare de TVA;
- **x** lei - aferent cheltuielilor din facturi pe care societatile nu le recunosc ca fiind emise (suma contestata);
- **x** lei - aferent cheltuielilor din facturi emise de societati care nu au depus declaratia 394 (suma contestata);
- x lei – aferent cheltuielilor din facturilor emise de societati declarate inactice;
- x lei – aferent cheltuielilor nedeductibile;
- **x** lei – diferenta calcul impozit pe profit (suma contestata).

Contestatarea mentioneaza ca in RIF nr. x/09.04.2014 se afirma dar nu se dovedeste ca facturile aferente perioadei 01.01.2008-31.12.2010 nu sunt recunoscute de organele fiscale si arata ca suma contestata este de x lei, din care TVA in suma de x lei si impozit pe profit in suma de x lei.

Temeiul legal invocat in RIF nu este aplicabil in speta, astfel incat nu se justifica modul de calcul al majorarilor de intarziere aferente TVA si impozitului pe profit.

In RIF nr. x/09.04.2014 nu se argumenteaza incalcarea dispozitiilor art.102 alin. (3) din OG nr.92/2003.

Fata de cele prezentate, societatea solicita anularea deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x/09.04.2014.

II. Prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x/09.04.2014, emisa in baza consyatarilor din Raportul de inspectie fiscala nr. x/09.04.2014, s-au stabilit in sarcina SC **x** SRL obligatii fiscale suplimentare de plata in suma totala de x lei reprezentand impozit pe profit, TVA si accesorii aferente.

III. Avand in vedere documentele existente la dosarul cauzei, sustinerile organului de inspectie fiscala, motivatiile contribuabilei, precum si actele normative incidente cauzei se retin urmatoarele:

Cauza supusa solutionarii este daca Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii se poate pronunta pe fond asupra acestui capat de cerere, in conditiile in care contestatarea nu prezinta motivele de fapt si de drept pe care isi intemeiaza contestatia.

In fapt, organele de inspectie fiscală au stabilit in urma controlului inopinat efectuat pe perioada supusa verificarii 01.01.2008-31.12.2010:

- o diferență suplimentară de plata la impozitul pe profit în sumă de x lei, din care societatea contesta x lei urmare a stabilirii de cheltuieli nedeductibile fiscal în sumă de x lei, astfel:

1.- x lei (x+x+x lei)- reprezentand cheltuieli aferente facturilor emise in numele societatilor care nu sunt inregistrate ca platitori de TVA, cheltuieli deduse contrar prevederile art.21 alin. (4) lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

2.- x lei - reprezentand tranzactiile cu contribuabili declarati inactivi prin OPANAF, încălcându-se prevederilor art. 11 alin. (1²) si art. 21 alin. (4) lit. r) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

3.- x lei (x+x +x lei) - reprezentand cheltuieli aferente facturilor emise de societati care conform controalelor incrucisate nu au avut relatii comerciale cu contestatarea, cheltuieli deduse contrar prevederile art.21 alin. (1) si (4) lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

4.- x lei, reprezentand cheltuieli aferente facturilor emise de societati care nu au depus declaratii din care sa rezulte ca au desfasurat activitati economice conform prevederilor art.81 din OG nr.92/2003 si art.156² din Legea nr.571/2003;

5.- x lei, reprezentand cheltuieli nedeductibile conform balantei de verificare la 31.12.2010 si nedeclarete in declaratia privind impozitul pe profit pentru 2010;

si diferenta de impozit pe profit de x lei;

- o diferenta suplimentara de TVA in suma de x lei, din care societatea contesta x lei, rezultata din neacceptarea la deducere a TVA reprezentand:

1.- x lei -TVA aferenta facturilor emise de societati care conform controalelor incrucisate nu au avut relatii comerciale cu contestatara, dedusa contrar prevederilor art.145 alin.(2) lit.a) si si art.146 alin.(1) lit a) din Legea nr.571/2003;

2.- x lei - TVA aferenta facturilor emise de societati care nu au depus declaratii conform prevederilor art.81 din OG nr.92/2003 din care sa rezulte ca au desfasurat activitati economice.

Prin contestatia formulata, contestatara nu prezinta argumente, motive de fapt si de drept care sa inlature constatările organului fiscal cu privire la suma contestata de x lei reprezentand TVA , impozit pe profit si accesorii aferente.

Prin adresa nr.x/29.10.2014, confirmata de primire de societatea contestatara in data de 04.11.2014, Serviciul solutionare contestatii i-a solicitat SC x SRL prezentarea unei adrese de completare a contestatiei din care sa rezulte cuantificarea accesoriiilor aferente impozitului pe profit si TVA, dar pana la data prezentei nu a raspuns solicitarii.

In drept, in conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicat:

“Art. 206 - (1) Contestatia se formuleaza în scris si va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestatiei;

c) motivele de fapt si de drept;

d) dovezile pe care se întemeiaza;

e) semnatura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum si stampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calitatii de împuternicit al contestatorului, persoana fizica sau juridica, se face potrivit legii.”

De asemenea, pct. 2.5 din Instructiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, aprobate prin Ordinul Presedintelui A.N.A.F. nr.2906/2014:

“2.5. Organul de solutionare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt si de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv. “

In speta sunt aplicabile si dispozitiile pct. 11.1. din Instructiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, aprobate prin Ordinul presedintelui A.N.A.F. nr. 2906/2014, care precizeaza:

“11. Instructiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală - Soluții asupra contestației

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

(...)

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării;”

Din documentele existente la dosarul cauzei rezulta ca suma contestata de x lei reprezentand diferenta suplimentara de TVA si impozit pe profit a fost stabilita pe perioada 01.01.2008-31.12.2010 prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. F-S3 70/09.04.2014 ca urmare a:

- neacceptarii la deducere a TVA aferenta facturilor ca urmare a nerespectarii prevederilor art.145 alin.(2) lit.a) si art.146 alin.(1) lit a) din Legea nr.571/2003;

- incadrarea drept nedeductibile fiscal a cheltuielilor efectuate de societate si deduse contrar prevederile art.21 alin. (1) si (4) lit.f) din Legea nr.571/2003 si aferente facturilor emise de societati care nu au depus declaratii din care sa rezulte ca au desfasurat activitati economice conform prevederilor art.81 din OG nr.92/2003 si art.156² din Legea nr.571/2003.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 249

Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

ART. 250

Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatorului.**

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr. 3250/2010 în dosarul nr. 935/57/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că *„motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată.”*

Fata de cele prezentate si avand in vedere ca societatea contestatara nu a prezentat nicio dovada obiectiva care sa justifice solicitarea anularii deciziei atacate pentru suma contestata de x lei reprezentand diferenta suplimentara de TVA si impozit pe profit, desi obligativitatea prezentarii dovezilor obiective care sa justifice o asemenea pretare îi incumba in totalitate in conformitate cu dispozitiile art. 65 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, potrivit carora:

"Art. 65 - (1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor sale si a oricaror cereri adresate organului fiscal".

De asemenea, se retine ca sustinerea contestatarii privind nerespectarea dispozitiilor procedurale ale art. 102 alin.(3) din Codul de procedura fiscala referitoare la comunicarea avizului de inspectie fiscala la inceperea inspectiei fiscale, sunt vadit neintemeiate, in conditiile in care nu precizeaza in ce anume a constat aceasta nerespectare, iar din raportul de inspectie fiscala reiese ca societatea a facut obiectul unui control inopinat in baza adresei ANAF-Directia Generala Coordonare Inspectie Fiscala nr.x/27.09.2011, situatie in care sunt aplicabile dispozitiile art.102 alin.(4) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata :

"Art.102-(4) Emiterea avizului de inspectie fiscala nu este necesara:

- a) în cazul controlului inopinat și al controlului încrucișat;
b) în cazul unor acțiuni îndeplinite ca urmare a solicitării unor autorități, potrivit legii;”

Avind in vedere faptul ca SC x SRL nu aduce nici un argument de fond in sustinerea contestatiei care sa fie justificat cu documente si motivat pe baza de dispozitii legale, prin care sa combata si sa inlature constatările organului fiscal cu privire la suma de x lei reprezentand diferentele suplimentare de TVA si impozit pe profit si la accesoriile contestate in suma de x lei, Serviciul solutionare contestatii din cadrul DGRFPB nu se poate substitui contestatarei cu privire la motivele de fapt si de drept, care sunt elemente obligatorii si expres prevazute de art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul de procedura fiscala, republicat.

In speta sunt incidente si dispozitiile art.213 alin.(1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata:

“Art.213 - (1) În solutionarea contestatiei organul competent va verifica motivele de fapt si de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestatiei se face în raport de sustinerile partilor, de dispozitiile legale invocate de acestea si de documentele existente la dosarul cauzei. Solutionarea contestatiei se face în limitele sesizarii.”

Prin urmare, avand in vedere si prevederile art.213 alin.(5) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, unde se specifica: “Organul de solutionare competent se va pronunta mai întâi asupra exceptiilor de procedura si asupra celor de fond, iar când se constata ca acestea sunt întemeiate, nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei”, rezulta ca organul de solutionare a contestatiei nu va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.

In consecinta, urmeaza a se respinge ca nemotivata contestatia formulata de **S.C. x S.R.L.** cu privire la diferentele suplimentare de TVA si impozit pe profit si accesoriile aferente in suma totala de x lei stabilite de Administratia Sector 3 a Finantelor Publice prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x/09.04.2014.

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul art.65, art.102 alin.(4), art. 206, art. 213 alin. (1) si alin. (5) si art. 216 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, pct. 2.5 din Ordinul presedintelui ANAF nr. 2906/2014

DECIDE

Respinge ca nemotivata contestatia formulata de S.C. x S.R.L., pentru suma de x lei reprezentand TVA si impozit pe profit stabilite suplimentar prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x/09.04.2014, emisa de Administratia sector 3 a Finantelor Publice.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la comunicare la Tribunalul Bucuresti.